

SILVIN SARDENKO :

VSAK PRAZNUJE BOŽIČ SVOJ.

Dedek sveto noč samuje,
babica na skrinji snuje,
oče drag spomin ogreva,
mati bajke razodeva,
fantič vžiga plamenico,
deva meni se z vodico,
deček se za mahom trudi,
deklica ovčice striže,
dete pa se jaslim čudi:
Vsak praznuje Božič svoj.

DEDEK SVETO NOČ SAMUJE.

Seveda, star sem že in siv,
osamljen, prazen žitni klas
z jesenskih sem požetih njiv.
Ti smrt, ko prideš v našo vas,
potrkej k meni! . . . Človek živ
ne bo pogršil me nikjer — — —

Samo v nebesih, kakor upam,
še misli name mnogoter:
in kakor drugim, tudi meni
poslali sveti so večer.

BABICA NA SKRINJI SNUJE.

Pst! — Le tiho!
Nekaj v oknu šepeta . . .
Morebiti
božjega je dih miru?

Morebiti
rajnega je duh moža?
Mar se smeje,
da me najde v sladkem snu?
Mar se čudi,
da še vedno sanjam tu —
pa mi pride
pot pokazat do neba . . .

OČE DRAG SPOMIN OGREVA.

Povsod so dolgi zimski večeri,
najdaljši pa so vendar na tujem.
A včasih večer marsikateri
brez domotožnih misli presnujem.
Nocoj pa tega
srce mi ne dá:
Kako je tamkaj
pri dragih doma . . .

Ime si moje žena ponavlja,
na smeh je letos zábila Milka,
pastirce Tinče v jasli postavlja,
pod stropom dogoreva svetilka:
Življenja dati
ne more ljudem —
a sama, misli,
živeti ne smem . . .

Tako je, tako je pri mojih doma,
in težka misel mi gre do srca.

MATI BAJKE RAZODEVA.

Snežec pleše, snežec pada,
v glavicu se mu vrti,
v snegu hodi bedna mati!
in v naročju sin ji spi.

Snežec pleše, snežec pada,
da se veje jočejo.
Sinko vzdrami se v naročju:
— Kaj ti snežci hočejo?

Niso snežci! Veš, božičnih
angelcev je to nebroj!
— A kateri, o, kateri,
mamica, je angel moj?

Tisti mali, tisti zali,
ki na čelo ti je pal.
— Pa me mrzlo je pobožal,
mamica, čeprav je zal.

In zakril je sinko lice
v materino srčno stran —
a še dosti in predosti
angelcov je palo nanj, . .

FANTIČ VŽIGA PLAMENICO.

Le zaspite,
zvezdice drobne,
le počijte,
lučke milobne,
drugih luči
pojdem prižgat.

Daj mi, baklja,
plamen stoteri!
Vsi so moji
tihi večeri,
a najdražji —
sveti večer.

Daj mi, baklja,
plamen stoteri,
glej, že trka
Božič na dver!

DEVA MENI SE Z VODICO.

Potoček lažnjivi,
ne morem ljubiti
nikoli te več.
Ko zrla sem vate,
predobro si videl
obrazek rdeč.

A kaj si mi storil?
Na vodi pokazal
obrazek si bled.
Pa misliš in praviš,
da smrt me še letos
pritekla bo vzet.

— Saj vedel sem, deva,
da take novice
ne bodo ti všeč;
a v moje vodice
zapisal je Božič
to žalostno reč . . .

DEČEK SE ZA MAHOM TRUDI.

Šuma šumnata,
kam si mah mi skrila, kam?
Šuma šumnata,
saj na njem ne spal bi sam!
Šuma šumnata,
Oni, ki ti mah je dal,
šuma šumnata,
Oni bi na mahu spal,
šuma šumnata!

DEKLICA OVČICE STRIŽE.

Teci, ovčica,
v Betlehem doli!
Kadar pritečeš
v ljubljeni hlev,
pa na kolenca
padi pred Dete,
pa se pokloni
sveti Devici,
pa ne pozabi
Jožefa tudi,
in mi pozdravi
angelce vse!

DETE PA SE JASLIM ČUDI.

S toliko močjo
niti beli dan
v zalo gorsko vas
ni zaverovan,
kakor detece
v svoje jaslice.

Ves je hlevac živ,
živo vse na njem:

Živi angelci,
živ je Betlehem,
in pastirci vsi,
v mah zatakneni,
molijo zares
vsi zamaknjeni.

Vse je, kakor bi
k nam se radovat
sveta noč prišla
šele prvokrat! . . .

ROMAN ROMANOV:

MOČ.

NOVELA.

I.

F ranc Selec je napravil zadnji izpit in se je razveselil svojih ciljev: stali so pred njim gotovi in svetli. Lahkota se je razlila po njegovi duši; zdelo se mu je, da so srcu zrastle peroti; zamahnil je z rokami, in zasmejale so se vesele oči:

„Pojdem, hej, čez dol in breg in dopolnim svojo srečo!“

Lahko ga je navdalo veselje in zadovoljnost; zakaj solnce bodočega življenja je sijalo nanj v vsi svoji polni krasoti. To so bile nade, to so bile misli o lepih dnevih, ki so se mu približali. Lahko je pozabiti v takih časih vseh grenkih dni, in tudi Selec jih je pozabil: daleč za njim so, bili in ni se jih maral spominjati . . . Bilo je stradanje slovenskega dijaka v velikomestnem življenju, bil je krepek boj za obstanek. Njegov oče je bil kmet blizu slovenskega trga in v zadnjih letih ga ni več podpiral. Tako je bil navezan čisto sam nase in mnogokdaj je skrčil pesti in se zgražal nad težkimi časi, ki so obdajali njegovo mladost. Včasih je

bil obupan in je drvil po ulicah s stisnjenimi ustnicami in steklenimi pogledi. A naposled je minilo vse. Zato je bila njegova radost tako velika, da je napolnila vso njegovo notranjost. Hodil je po svoji tesni sobi z veselimi koraki; včasih je obstal in poltiho zapel kratkočasno pesem.

Potem se je odpravil vun. Šel je v mestno alejo, ki je bila lepa in velika. Dežela je na ravnini in proti koncu se je dvigala v prijazen holm. Tedaj so bili v deželi jesenski dnevi. To je bil čas, ko se rdeči listje po drevju in prične polagoma odpadati. Nebo je navadno zavito v megle in velik mir vlada po široki naravi. Ali tuintam se pretrgajo oblaki, pokaže se bledomodro nebo, in solnčni žarki se razlijejo po brdih in po tratih. Tako je bilo tudi ta dan.

Selec je šel po aleji. Skozi ogoljeno vejevje je sijalo solnce. Tukaj ali tam je zašumelo listje pod nogami, in izprehajalci so odhajali v veselem razgovoru.

On je mislil na svoj stan. Zaželel je bil advokature tam v daljnem domačem kraju in je prosil za mesto koncipienta. Pričakoval je odgovora vsak dan in pripravljal se je na odpotovanje.